

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΟΛΛΟΚΑ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 10304/03)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

30 Μαρτίου 2006

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Κολλόκα κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κυρία F. TULKENS, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία Ν. ΒΑΪΙΚ,

Κυρία Ε. STEINER,
Κύριο Κ. HAJIYEV,
Κύριο D. SPIELMANN,
Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*
και τον κύριο S. QUESADA, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*
Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Μαρτίου 2006,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία
αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 10304/03) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος Χρήστος Κολλόκας («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 17 Μαρτίου 2003 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την απεσταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Γ. Σκιάνη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 28 Ιανουαρίου 2005, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1935 και κατοικεί στην Αθήνα. Είναι δικηγόρος και καθηγητής στο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Αθηνών (εφεξής ΤΕΙ).

5. Δυνάμει του νόμου αριθ. 2188/1994, δημιουργήθηκε μία θέση νομικού συμβούλου στο ΤΕΙ Αθηνών. Ο νόμος αυτός προέβλεπε ότι ένα

προεδρικό διάταγμα έπρεπε να καθορίσει τον τρόπο διορισμού. Στις 13 Ιουνίου 1994, με πρόταση του υπουργού Εθνικής Παιδείας, εκδόθηκε το προεδρικό διάταγμα αριθ. 124/1994 που καθόριζε τον τρόπο πρόσληψης. Το διάταγμα προέβλεπε μεταξύ άλλων ότι οι υποψήφιοι έπρεπε να είναι ως 50 ετών και ότι ο κάτοχος της θέσης θα επιλεγόταν ύστερα από εισήγηση μιας τριμελούς επιτροπής που θα απαρτιζόταν από έναν αντιπρόεδρο του ΤΕΙ και δύο υπαλλήλους του υπουργείου Εθνικής Παιδείας.

6. Στις 23 Αυγούστου 1994, ο προσφεύγων έθεσε υποψηφιότητα για την εν λόγω θέση. Δυνάμει του νόμου αριθ. 1649/1986, οι δικηγόροι που εργάζονται στον δημόσιο τομέα και ασχολούνται συστηματικά με τις νομικές υποθέσεις ενός κρατικού οργανισμού διορίζονται αυτοδικαίως στις νομικές θέσεις του οργανισμού χωρίς να τηρείται η συνήθης διαδικασία διορισμού.

7. Στις 13 Σεπτεμβρίου 1994, το ΤΕΙ διόρισε αυτοδικαίως τον προσφεύγοντα στην προκηρυχθείσα θέση, για το λόγο ότι είχε αναλάβει για πολλά χρόνια τις νομικές υποθέσεις του ΤΕΙ και, ως εκ τούτου, πληρούσε τις προβλεπόμενες από τον νόμο αριθ. 1649/1986 προϋποθέσεις. Το ΤΕΙ ενημέρωσε τον υπουργό Εθνικής Παιδείας με επιστολή της 6 Οκτωβρίου 1994. Ωστόσο, ο τελευταίος προχώρησε στην προκήρυξη της εν λόγω θέσης, σύμφωνα με την διαδικασία που προβλεπόταν από το προεδρικό διάταγμα αριθ. 124/1994.

8. Στις 28 Ιουλίου 1994, το ΤΕΙ και ο προσφεύγων άσκησαν αίτηση αναίρεσης. Υποστήριζαν μεταξύ άλλων ότι το προεδρικό διάταγμα δεν θα έπρεπε να καθορίζει τα προσόντα των υποψηφίων και ότι ο υπουργός Εθνικής Παιδείας δεν θα έπρεπε να έχει τόσες αρμοδιότητες σε ό,τι αφορά τον διορισμό των υποψηφίων.

9. Στις 17 Δεκεμβρίου 1997, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε το προεδρικό διάταγμα, στο μέτρο που έθετε ένα όριο ηλικίας και προέβλεπε ότι η επιτροπή διορισμού απαρτιζόταν από δύο υπαλλήλους του υπουργείου Εθνικής Παιδείας, θεωρώντας ότι οι

τελευταίοι δεν είχαν τις απαιτούμενες νομικές γνώσεις για να αξιολογήσουν τους υποψηφίους. Το ανώτατο δικαστήριο απέρριψε τους υπόλοιπους λόγους των αιτούντων (απόφαση αριθ. 5088/1997).

10. Εν τω μεταξύ, στις 15 Μαΐου 1995, ένας άλλος υποψήφιος διορίστηκε στην επίδικη θέση (απόφαση αριθ. Ε5/1458).

11. Στις 29 Αυγούστου 1995, ο προσφεύγων κατέθεσε εκ νέου ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακύρωσης κατά της απόφασης αριθ. Ε5/1458 που αναφέρεται πιο πάνω. Υποστήριζε κυρίως ότι το προεδρικό διάταγμα αριθ. 124/1994 ήταν αντισυνταγματικό και ότι οι διατάξεις του νόμου αριθ. 1649/1986 θα έπρεπε να υπερισχύσουν.

12. Εν τω μεταξύ, στις 5 Ιουλίου 1995, ο προσφεύγων απολύθηκε από τη θέση καθηγητή στο ΤΕΙ λόγω ορίου ηλικίας. Μετά από μία διαδικασία ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών που τον δικαίωσε (απόφαση αριθ. 1155 της 27 Απριλίου 1999), ο προσφεύγων επαναπροσλήφθηκε στη θέση καθηγητή, στις 14 Οκτωβρίου 1999.

13. Μετά από δώδεκα αναβολές, η συζήτηση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας έλαβε χώρα στις 21 Σεπτεμβρίου 2000. Με προδικαστική απόφαση, το τρίτο τμήμα του ανώτατου δικαστηρίου παρέπεμψε την υπόθεση στην ολομέλεια (απόφαση αριθ. 3092/2001).

14. Στις 19 Σεπτεμβρίου 2002, η ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση, για τον λόγο ότι είχε εκδοθεί στη βάση δύο διατάξεων του προεδρικού διατάγματος αριθ. 124/1994 που είχαν προηγουμένως ακυρωθεί με την απόφαση αριθ. 5088/1997. Το ανώτατο δικαστήριο απέρριψε τους άλλους λόγους του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 2458/2002).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΕ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

15. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθῇ δικαίως (...) υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του παραδεκτού

1. Επί του αντικειμένου της αιτίας

16. Το Δικαστήριο σημειώνει αμέσως ότι ο προσφεύγων θεωρεί ότι οι δύο διαδικασίες που εισήγαγε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι ένα και παραπονείται για την συνολική διάρκειά τους. Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν συντάσσεται με τη γνώμη του προσφεύγοντα, διότι οι επίδικες διαδικασίες αφορούσαν την ακύρωση διαφορετικών πράξεων.

17. Ως εκ τούτου, στο μέτρο που ο προσφεύγων αναφέρεται στην πρώτη διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτή η διαδικασία περατώθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 1997, με την απόφαση αριθ. 5088/1997, ήτοι περισσότερους από έξι μήνες πριν την κατάθεση της παρούσας προσφυγής.

18. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της αιτίας που έλκεται από την διάρκεια της διαδικασίας είναι εκπρόθεσμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης. Απομένει επομένως να εξεταστεί μόνο η διαδικασία που εισήγαγε ο προσφεύγων στις 29 Αυγούστου 1995 κατά της απόφασης αριθ. Ε5/1458.

2. Επί της προκαταρκτικής ένστασης της Κυβέρνησης

19. Η Κυβέρνηση, η οποία κλήθηκε να παρουσιάσει παρατηρήσεις επί του παραδεκτού και επί του βάσιμου της δεύτερης διαδικασίας που εισήγαγε ο προσφεύγων ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Σημειώνει ότι η απόφαση αριθ. 2458/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας εκδόθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 2002, ήτοι περισσότερους από έξι μήνες πριν την κατάθεση της παρούσας προσφυγής, την οποία η Κυβέρνηση τοποθετεί στις 6 Ιανουαρίου 2004, ημερομηνία κατά την οποία το Δικαστήριο έλαβε το έντυπο της προσφυγής.

20. Ο προσφεύγων αντικρούει τη θέση αυτή.

21. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφυγή κατατέθηκε στις 17 Μαρτίου 2003, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων απέστειλε στο Δικαστήριο την πρώτη επιστολή όπου εξέθετε επαρκώς το αντικείμενο της προσφυγής (βλέπε *Kavakçi κατά Τουρκίας* (déc.). no. 71907/01, 30 Ιουνίου 2005). Έπεται ότι, στο μέτρο που αφορά την διαδικασία που περατώθηκε με την απόφαση αριθ. 2458/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας, η προσφυγή δεν είναι εκπρόθεσμη. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση της Κυβέρνησης.

22. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη σύμφωνα με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανένα λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

23. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν προσπάθησε να επιταχύνει την διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Θεωρεί ότι εν πάση περιπτώσει η διάρκεια της διαδικασίας ωφέλησε το προσφεύγοντα αφού εν τω μεταξύ ο τελευταίος μπόρεσε να παραστεί ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου και να επαναπροσληφθεί ως καθηγητής στο ΤΕΙ.

24. Ο προσφεύγων αντικρούει τις θέσεις αυτές και υποστηρίζει ότι η υπόθεσή του είχε υπερβολική διάρκεια.

25. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 29 Αυγούστου 1995, με την προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας και περατώθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 2002, με την απόφαση αριθ. 2458/2002 της ολομέλειας του ανώτατου δικαστηρίου.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τον ενδιαφερόμενο (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

27. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*).

28. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται επιπλέον ότι μέχρι σήμερα, η διοίκηση αρνείται να

συμμορφωθεί με τις αποφάσεις αριθ. 5088/1997 και 2458/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Υποστηρίζει ότι δυνάμει αυτών των αποφάσεων, ο διορισμός του στην επίδικη θέση με απόφαση του ΤΕΙ της 13 Σεπτεμβρίου 1994 έχει εκ νέου ισχύ και ότι η διοίκηση οφείλει να προβεί σε όλες τις απαραίτητες πράξεις για να ρυθμίσει την κατάστασή του. Παραπονείται επίσης διότι το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν έπρεπε να απορρίψει τους υπόλοιπους λόγους που έλκονταν από την υποτιθέμενη αντισυνταγματικότητα του προεδρικού διατάγματος αριθ. 124/1994.

Επί του παραδεκτού

30. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το δικαίωμα πρόσβασης σε ένα δικαστήριο, το οποίο προστατεύεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, θα ήταν μάταιο, αν η εσωτερική έννομη τάξη ενός Συμβαλλομένου Κράτους επέτρεπε το να παραμείνει μία οριστική και υποχρεωτική δικαστική απόφαση ανενεργή σε βάρος ενός διαδίκου. Η εκτέλεση μιας απόφασης οποιουδήποτε δικαστηρίου πρέπει να θεωρείται ως αναπόσπαστο τμήμα της «δίκης» με την έννοια του άρθρου 6. Το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει ότι η πραγματική προστασία του πολίτη και η αποκατάσταση της νομιμότητας εμπεριέχουν την υποχρέωση της διοίκησης να συμμορφωθεί προς την απόφαση που έχει εκδοθεί από το ανώτερο εν προκειμένω διοικητικό δικαστήριο του Κράτους (βλέπε *Hornsby κατά Ελλάδας*, απόφαση της 19 Μαρτίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-II, σελ. 510-511, § 40 και επ.).

31. Ωστόσο, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην προκειμένη περίπτωση, δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο του φακέλου ότι οι αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας δημιούργησαν ή επικύρωσαν για τον προσφεύγοντα το δικαίωμα να διοριστεί νομικός σύμβουλος του ΤΕΙ. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν μπορεί να απαιτηθεί από τη διοίκηση να επαναφέρει σε ισχύ την απόφαση του ΤΕΙ

να διορίσει αυτοδικαίως τον προσφεύγοντα στην εν λόγω θέση. Εξάλλου, το Συμβούλιο της Επικρατείας ουδόλως αποφάνθηκε επί της εγκυρότητας της εν λόγω απόφασης ούτε εξέτασε την ουσία της διαφοράς (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Καρνέζης κατά Ελλάδας* (dèc.), αριθ. 68745/01, 5 Ιουνίου 2003).

32. Σε ό,τι αφορά την αιτίαση που αμφισβητεί τις προτάσεις του ανώτατου δικαστηρίου, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που αυτά θα μπορούσαν να έχουν θίξει τα προστατευόμενα από την Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες (*Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Έτσι, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει ένδειξη αυθαιρεσίας στην διεξαγωγή της διαδικασίας, η οποία τήρησε την αρχή της αντιμωλία συζήτησης και στη διάρκεια της οποίας ο προσφεύγων είχε την δυνατότητα να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματα προς υπεράσπιση της υπόθεσής του.

33. Ενόψει των προηγούμενων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

34. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

35. Ο προσφεύγων ζητεί 190.000 ευρώ για υλική ζημία. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στους μισθούς που θα είχε εισπράξει, αν είχε κρατήσει τη θέση του νομικού συμβούλου στο ΤΕΙ. Ζητεί επιπλέον 300.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

36. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αίτημα του προσφεύγοντος για υλική ζημία πρέπει να απορριφθεί και ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για ηθική βλάβη. Εναλλακτικά, εκτιμά ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν θα μπορούσε να υπερβεί τα 1.000 ευρώ.

37. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν υπάρχει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της επικαλούμενης υλικής βλάβης και της διάρκειας της διαδικασίας. Κατά συνέπεια, τίποτα δεν δικαιολογεί το να του επιδικάσει το Δικαστήριο μία αποζημίωση για την αιτία αυτή.

38. Το Δικαστήριο εκτιμά απεναντίας ότι η παράταση της επίδικης διαδικασίας πέρα από την «λογική προθεσμία» προκάλεσε στον προσφεύγοντα μία βέβαιη ηθική βλάβη που δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, επιδικάζει στον προσφεύγοντα 8.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

39. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης 10.000 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

40. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος είναι αόριστες και μη αιτιολογημένες.

41. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς

τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

42. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφευγόντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως να ληφθεί υπόψη το γεγονός αυτό (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει καμία απόδειξη σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Συντρέχει επομένως λόγος απόρριψης αυτού του τμήματος των αξιώσεών του. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα για τις ανάγκες της εκπροσώπησης του προσφευγόντος ενώπιόν του, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του τελευταίου, ο οποίος δεν εκπροσωπείτο από κάποιον σύμβουλο, δεν αναλύονται ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα παραστατικά. Πρέπει επομένως να απορριφθεί και αυτό το αίτημά του.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

43. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της δεύτερης διαδικασίας που εισήγαγε ο προσφεύγων ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. Αποφαίνεται ότι

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 8.000 (οκτώ χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 30 Μαρτίου 2006 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Santiago QUESADA

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Françoise TULKENS

Πρόεδρος